

„OKOLICE KLASZTORU SHAOLIN”

CZĘŚĆ TRZECIA

fot. 1: Trening „Shaolin Kung Fu” z użyciem włóczni przed bramą klasztoru Shaolin.

W artykule p. t. „OKOLICE KLASZTORU SHAOLIN - CZĘŚĆ TRZECIA” przedstawiam następujące miejsca:

1. „Song Yang” – „Konfucjańska Akademia Tradycyjnego Klasycznego nauczania”.
2. „Bai Ma Sy” - Buddyjska „Świątynia Białego Konia” .
3. „Chuzu” - Żeński buddyjski „Klasztor Białego Lotosu”, nazywany również: „Świątynią Ku Czci Założyciela Buddyzmu Ch’an”, lub „Świątynią Ku Czci Przodka”.
4. „Da Lin” - Cmentarz mnichów klasztoru Shaolin - „Las Pagód”.

Zdjęcia ilustrujące niniejszy artykuł wykonali:

Anita Weber, Grażyna Wawiórko, Michał Szwarc, Arnold Szybkowski, Rafał Becker, Aleksandra Wroniszewska, Ewa Złotkiewicz oraz Sławomir Pawłowski.

1. „Song Yang” - Konfucjańska Akademia Tradycyjnego Klasycznego nauczania.

fot.2: Ozdobna brama u podnóża góry wiodąca do Konfucjańskiej Akademii „Song Yang”.

„Konfucjańska Akademia Song Yang Tradycyjnego Klasycznego Nauczania”, gdyż tak właśnie brzmi jej pełna nazwa, została wybudowana w 484 r. n. e, tj. „W ósmym roku Taihe, za panowania cesarza Xiaowen z Północnej Dynastii Wei” (386 – 543 r.n.e.), i była kolejno zamieszkała przez buddystów i taoistów, jednak ostatecznie zajęta przez konfucjanistów. W latach Daye, za panowania cesarza Yang z z dynastii Sui, świątynia ta uzyskała nazwę „Taoistycznej Świątyni Song Yang”. Na jej terenie odprawiano wówczas taoistyczne obrzędy. Oficjalną nazwę „Akademia Song Yang Tradycyjnego Klasycznego Nauczania” uzyskała ona w roku 1053 – tj. „Drugim roku panowania cesarza Jingyou z Północnej Dynastii Song” (960- 1279 r.n.e.) Była ona wówczas odpowiednikiem instytucji szkolnictwa wyższego w starożytnych Chinach. Dwaj główni uczeni szkoły konfucjańskiej, czyli: Sima Guang i Fan Zhongyan oraz inni wielcy uczeni za czasów Północnej Dynastii Song nauczali w tym miejscu studentów rekrutujących się ze wszystkich rejonów kraju. W czasach dynastii Song miejsce to było

określane, jako „jedno z czterech wielkich miejsc akademickich klasycznego nauczania”. Pozostałymi trzema były: „Changsha Yuelu” w prowincji Hunan, „Jiujiang Bailudong” w prowincji Jiangxi oraz „Shangqiu Suiyang” w prowincji Henan.

W czasie panowania dynastii Song w akademii wykladało wielu wybitnych uczonych włączając: Cheng Yi, Cheng Hao, Sima Guang i Fan Zhongyan.

fot.3.

fot.4.

fot.5.

fot.6.

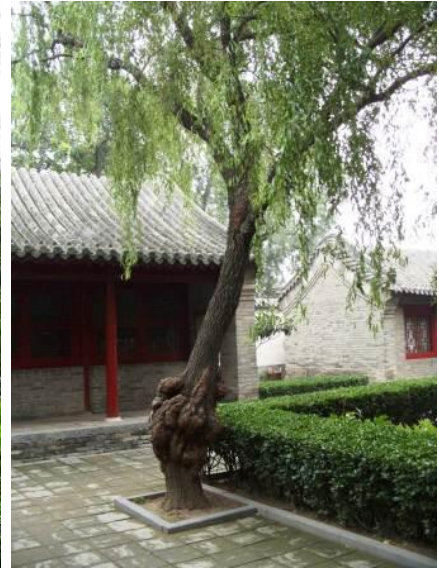
fot: 3, fot.4,fot.5. i fot.6: Sylwetki postaci słynnych wykładowców Akademii, tj. Cheng Yi, Cheng hao, Sima Guang oraz Zhong Yan uwiecznione na kamiennych tablicach eksponowanych w jednym z jej budynków.

fot.7: Główna brama Konfucjańskiej Akademii „Song Yang” wygląda niepozornie.

fot.8.

fot.9.

fot.8: Fragment ogrodu Konfucjańskiej Akademii „Song Yang”

fot.9: Jeden z podwórców Akademii.

fot.10.

fot 11.

fot.10: Budynki Akademii otoczone zielenią na tle gór.

fot.11: Teren Akademii Konfucjańskiej „Song Yang”.

fot. 12.

fot.12: Kamienna tablica w stylowej altanie została ustawiona w tym miejscu w roku 535 n.e, tj. w drugim roku Tianping, w czasach panowania cesarza Xiaojing ze Wschodniej Dynastii Wei. Posiada ona wysokość 3,05 metra, szerokość 1,1 metra oraz grubość 0,26 metra. Jej przednią górną część ozdabia płaskorzeźba Buddy oraz sześciu splecionych z sobą smoków. Na centralnej części tablicy widnieje inkrustowana postać Buddy, dwóch bodhisatwów oraz dwóch buddyjskich uczniów. Dolna część tablicy zawiera 39 linii subtelnie wykaligrafowanych pismem chińskim, w których opisano historię mistrza Sheng Chanshi - budowniczego pagody. Tylna strona tablicy zawiera płaskorzeźby 95 buddów wyrzeźbionych w dwunastu rzędach, natomiast jej boczne krawędzie ozdobione są płaskorzeźbami kwiatów lotosu.

fot.13: Pawilon z salą poświęconą Konfucjuszowi. W centrum sali usytuowany jest posąg Konfucjusza.

fot.14.

fot.15.

fot.16.

fot.17.

fot.18.

fot.19.

fot. od 14 do fot.17: Na dziedzińcu Akademii znajdują się grawerowane kamienne tablice z czasów panowania dynastii Tang (618-907) oraz Ming (1368 – 1644). Fot.18, fot.19: Pawilon ze „stelą poezji cesarza Qianlong’a”. Usytuowany na południowy wschód od budynku czytelnicy w Akademii, na podwyższeniu o kształcie kwadratu. Na kamiennym monumencie wygrawerowany jest wiersz cesarza Qianlonga z dynastii Qing. Monument został uszkodzony a pawilon zburzony w czasie rewolucji kulturalnej w 1967 roku, i odbudowany w pierwotnym miejscu w roku 2005.

fot.20.

fot.21.

fot.20. Historyczna kamienna tablice na terenie Akademii.

fot.21: Kamienna tablica z wygrawerowaną mapą okolicy, z zaznaczonymi miejscami usytuowania poszczególnych miejscowości oraz świątyń.

fot. 22.

fot.23.

fot: 22, 23: Teren Akademii posiada walory rekreacyjne.

fot.24.

fot. 24: W Akademii wznosi się kamienny postument pokryty kaligrafią. Jest on wysoki na 7,44metra (wraz z podstawą ma on 9,02 metra wysokości) ,szeroki na 2,04 metra oraz głęboki na 1,05 metra. Ustawiono go w 744 r. n .e. tj., w „trzecim roku panowania Tianbao z dynastii Tang”. Składa się z pięciu głazów tworzących:

fundament, podstawę, główny trzon oraz górne zwieńczenie. Jego imponujący wspaniały kształt, pokrywająca go znakomita kaligrafia oraz największa w prowincji Henan wielkość przyniosły mu miano „Króla Kamiennych Postumentów”. Na jego powierzchni została opisana historia taoisty o imieniu Suntaichong, który w tym miejscu w czasach dynastii Tang wytworzył podobno cudowny eliksir, a następnie przekazał go cesarzowi Xuanzong (Lilongji) by leczyć nim jego choroby. W tamtym okresie miejsce to było zamieszkane przez taoistów. Wykaligrafowane w kamiennym postumencie znaki posiadają trzy charakterystyczne cechy. Od chwili ich powstania były i są nadal chwalone i doceniane za ich piękno i właściwe proporcje, stanowiąc wzorzec dla sztuki kaligrafii w kamieniu.

fot. 25.

fot.26.

fot.25, fot.26 : Zdobienia podstawy postumentu oraz kaligrafowane napisy na jego frontowej części.

Budowa Akademii w jej kompletnej strukturze została ukończona za czasów panowania dynastii Qing. Zajmuje ona obszar dziesięciu tysięcy metrów kwadratowych, a główne budowle usytuowane są wzdłuż jej centralnej osi. Akademia „Song Yang” składa się z: Bramy głównej, Pawilonu „Xiansheng”, sal wykładowych, sali pamięci poświęconej Konfucjuszowi, Świątyni „Daotong” oraz z biblioteki z bogatym księgozbiorem. Na obszarze Akademii znajdują się skarby kulturalne oraz relikty przyrody, włączając: „Generalskie Cedry”, „Złote Spodnie Wu Zetiana” czy też wykopane tu podczas prac archeologicznych skamieniałe kości słoni oraz skamieniałe pnie drzew.

fot.27: Na konarze drzewa spoczywa ciemniejszy fragment skamieniałego pnia.

fot.28.

fot.28. Gabłota ze skamieniałym pniem drzewa wykopany na terenie Akademii.

fot.29.

fot.30.

Na terenie Akademii rosną dwa ogromne stare cyprysy zasadzone w czasach cesarza dynastii Han, noszące tytułowe imiona „Wielkiego Generała” i „Mniejszego Generała”.

fot.29: „Wielki Generał”.

fot.30: „Mniejszy Generał”.

fot.31.

fot.31: Ogrom wiekowego drzewa „Wielkiego Generała” w pełnej krasie.

fot.32.

fot.32-A.

fot.32-B.

fot.32- C.

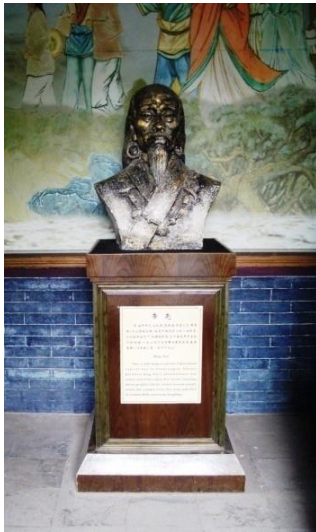
fot.32: Konary wiekowych cyprysów podtrzymują betonowe podpory. W tle bambusowy zagajnik.

fot.32-A, fot.32-B, fot 32- C: Pnie cyprysów są imponujące.

Uważa się, że wiekowe cyprysy zasadził tu osobiście w roku 110 p.n.e. cesarz Wudi z zachodniej dynastii Han. Cyprysy mają wysokość 20 metrów, oraz 13 metrów obwodu pnia. W rzeczywistości są one o wiele starsze, mają bowiem około 4500 lat, co zostało udowodnione przez naukowców. Pomimo ich wieku cyprysy nadal okryte są zielenią.

Na ścianach w budynkach Akademii widnieją inskrypcje sławnych uczonych z czasów kilku dynastii. W przedniej części wnętrza „Pawilonu Dziedzictwa Przodków”, który przed wiekami był miejscem ofiarnym, eksponowane są obecnie popiersia trzech z nich, tj: króla Yu, cesarza Yao oraz księcia Zhou. Król Yu wstawił się podejmowaniem działań mających na celu ujarzmienie rzek oraz

przeciwdziałanie powodziom, zaś księżę Zhou dokonywał nowatorskich jak na tamte czasy pomiarów astronomicznych.

fot.33.

fot.34.

fot.35.

fot. 33: Popiersie Króla Yu. Był wielkim władcą starożytnych Chin. Za jego rządów przeprowadzono wiele pożytecznych dla ludności prac, między innymi meliorację okolicznych rzek oraz budowę infrastruktury w celu przeciwdziałania oraz opanowania niszczycielskich fal powodzi trapiących terytorium u podnóża gór Songshan. Istnieje wiele legendarnych ludowych opowieści o nim, jak np. „Dawne opowieści Xuao Yuan'a” czy „Drogocenna Skala”.

fot.34: Popiersie cesarza Yao: Był mądrym władcą dawnych Chin w czasach, gdy stolica państwa znajdowała się w Pingyang w prowincji Shanxi. Rządy cesarza Yao były serdeczne i pokojowe, w konsekwencji czego ludność miała czas na edukację. Miał on zwyczaj co pięć lat bez zapowiedzi odwiedzać „zwyczajnych” ludzi w swoim państwie, by dowiadywać się jak im się żyje. Zmarł u podnóża świętej góry Songshan.

fot.35: Popiersie księcia Zhou: Faktycznie nosił on nazwisko „Dan”. Pomagał trzem królom w sprawach zarządzania państwem. Zajmował się rozwojem rolnictwa i poprawą ekonomii zarządzania. Studiował astronomię, chińską kosmologię oraz symbolikę przesiąkniętą astrologią chińskiego kalendarza. Z „tarasu w Gaocheng” położonym w pobliżu miasta Dengfeng, na którym istniało najstarsze w okolicy obserwatorium astronomiczne, obserwował i analizował zachody słońca. Jego badania wywarły znaczący wpływ na życie ówczesnych ludzi.

W trakcie działań wojennych w czasach dynastii Ming Akademia Songyang została zniszczona, jednak wielu władców z dynastii Yuan, Ming oraz Qing

uczyniło wiele, by przywrócić ją ponownie do dawnego blasku. Styl malarski, zdobienia oraz kaligrafia widoczne w budynkach Akademii posiadają swoje cechy charakterystyczne. W czasach dynastii Qing budynki w zachodniej części Akademii wykorzystywane były jako pomieszczenia wykładowe i egzaminacyjne. W czasach prosperity Akademia zajmowała obszar 1750 „mu”, szczytując się księgozbiorem ponad dwóch tysięcy woluminów oraz kilkuset osobową rzeszą studentów. Gdy z końcem dynastii Qing cesarski system egzaminów został zniesiony i utworzono szkoły państwowe, Akademia Song Yang z ponad tysiącletnią historią zakończyła swoją działalność. Obecnie stanowi ona wspaniały relikwiarz kulturowy dawnych Chin, w którym możemy się zapoznać z historią, filozofią oraz dawnym systemem edukacyjnym tego wielkiego kraju.

fot.36.

fot.36: Sala lekcyjna w Akademii Song Yang.

Jest to miejsce, w którym przed wiekami uczyli się studenci Akademii. Niektóre z mebli znajdujących się w pomieszczeniu zostały namalowane na obrazie widocznym na ścianie. Przedstawiono na nim nauczycieli Cheng Yi oraz Cheng Hao nauczających studentów Akademii. Zdarzenia opisane w słynnej opowieści „O Chengu stojącym przed bramą w śniegu” zdarzyły się podobno właśnie w tym miejscu.

fot.37.

fot.38.

fot. 37: Biblioteka Akademii. Jest to miejsce w którym przechowywano w przeszłości tysiące klasycznych dzieł o tematyce historycznej i konfucjanizmu w formie ksiąg oraz zwojów.

fot.38: Działanie przed budynkiem biblioteki.

fot.39.

fot.40.

fot.39, fot.40: „Pawilon Weng Zhong’a”.

Zgodnie z historycznymi zapiskami Weng Zhong, noszący nazwisko Yuan, pochodził z okręgu Min w prowincji Gansu. Był odważnym generałem dynastii Qin. Gdy zmarł, kamienna tablica upamiętniająca jego postać została ustawiona przed wejściem do Pałacu Xinyang, by zastraszyć potencjalnych przeciwników. Ustawiono ją w piątym roku panowania cesarza Andi ze wschodniej dynastii Han (w 118 r.n.e.) Wyrzeźbiono

na niej wysoką na 1 metr postać generała Weng Zong'a w płaskim nakryciu głowy, dużą twarzą i szerokim pasem owiniętym wokół talii. Pomimo upływu czasu oraz tego, że monument ustawiono „na świeżym powietrzu”, narażając go na padający deszcz oraz podmuchy wiatru, wyryty na nim wizerunek jest nadal wyraźny. Stanowi on wspaniały materiał do badań naukowych o tematyce stylu rzeźbiarstwa oraz ubioru obowiązujących w czasach dynastii Han.

2. Buddyjska „Świątynia Białego Konia” - „Bai Ma Sy”.

Po raz pierwszy buddyjską „Świątynię Białego Konia” zwiedziłem przed piętnastu laty, tj. w 1998 roku. W roku 2001 na łamach nie istniejącej już strony internetowej „Gdyńskiej Szkoły Shaolin Kung Fu” opublikowałem artykuł p.t. „Bai Ma Si – Świątynia Białego Konia”. Właśnie ten tekst przytaczam obecnie w charakterze wstępu, a dopiero po nim, w charakterze jego rozwinięcia, foto galerię zdjęć wykonanych w tej świątyni w sierpniu 2012 roku.

Artykuł z roku 1998 p.t: „Bai Ma Si – Świątynia Białego Konia”:

Przebywając w 1998 roku na seminarium treningowym kung fu w klasztorze Shaolin, odwiedziliśmy wiele położonych w okolicy sakralnych miejsc.

Jednym z nich była słynna „Świątynia Białego Konia”.

fot.1. Główna brama Świątyni Białego Konia

Świątynia Białego Konia została wybudowana w 68 roku n. e, z rozkazu cesarza Ming Di (58-76 r.n.e.), na zewnątrz zachodniej bramy miasta Luoyang. Kompleks klasztorny został powiększony za czasów dynastii Ming i odrestaurowany w 1957 roku. U wejścia do świątyni stoją dwa kamienne konie, nawiązujące w swej symbolice do legendy o dwóch hinduskich mnichach, którzy na białym koniu przywieźli do Chin buddyjskie sutry. Właśnie dla nich została wybudowana Świątynia Białego Konia.

„Zgodnie z tradycyjnymi przekazami, chiński cesarz Ming Di ze Wschodniej Dynastii Han (25-220 r.n.e), wysłał „ w gości” Cai Yin wraz z siedemnastoma urzędnikami do wschodnich sąsiadów Chin, w celu ich „duchowego nauczania”. Spotkali tam oni wielkich mistrzów Buddyzmu z Indii, tj. Kasyapamatanga oraz Dharmaranya, których sprowadzili do Luoyang. Ci dwaj mistrzowie przybyli do Chin, przywożąc na grzbiecie białego konia wizerunki Buddy oraz buddyjskie sutry. Cesarz Ming Di wydał rozkaz wybudowania dla nich rezydencji w Luoyang. Zgodnie z cesarskim rozkazem wybudowano pierwszą buddyjską świątynię w Chinach i nazwano ją „Bai Ma Si” tj. (Świątynią Białego Konia).

Tłumaczenie „ Sutry w czterdziestu dwóch częściach” dokonane przez tych dwóch mistrzów, jest jednym z najwcześniejszych tłumaczeń tekstów buddyjskich w Chinach.”

Jako pierwsza buddyjska świątynia w Chinach, zwana jest ona również „ Kolebką Chińskiego Buddyzmu” lub „ Siedzibą Założycieli Buddyzmu w Chinach”. Jest ona położona w odległości 12 km od miejscowości Luoyang (stolicy okręgu), na północ od gór Mangshan i na południe od rzeki Luosi. Świątynny ogród porastają wyniosłe wiekowe drzewa, dźwięki wielkich dzwonów rozbrzmiewają tu codziennie przez okrągły rok, a zapach tłących się powoli aromatycznych kadzideł wnosi nastrój naturalnego spokoju i ukojenia. Świątynię Białego Konia określa się również zaszczytnym mianem „ Ziemskiego Sukhawati” (Sukhawati to tzw. czysta kraina Buddy Amitabhy). Na jej terenie znajduje się siedem wielkich sal modlitewnych (Tian Wang Dian), poświęconych różnym buddyjskim bóstwom, m. innymi Strażnikom Niebios. Ozdobą świątyni jest wielka trzynastopiętrowa ceglana pagoda. Na okolicznych polach wznoszą się pozostałości ceglanych murów otaczających niegdyś miasto Luoyang, wybudowanych w okresie dynastii Han.

Bai Ma Si – przeor klasztoru przed dzwonnica (po lewej) oraz fragment świątyni(po prawej).

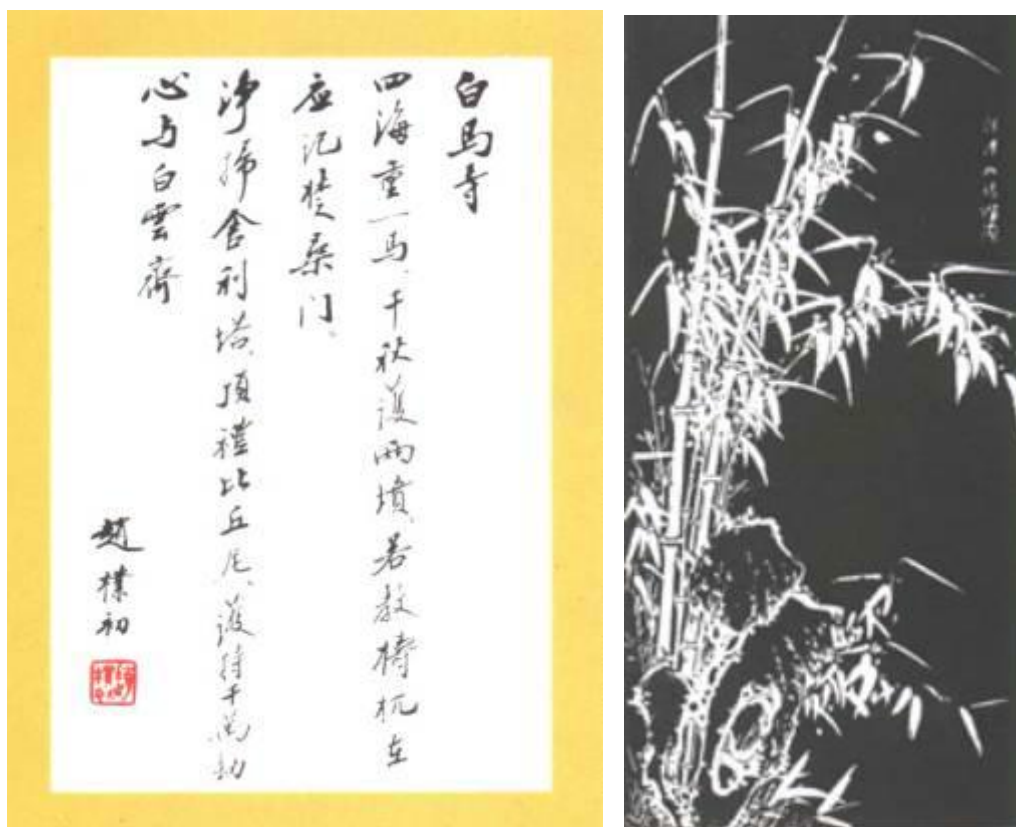
Bai Ma Si - fragment świątyni z ceglana trzynastopiętrową pagodą.

Bai Ma Si – posąg siedzącego Buddy (po lewej) oraz figura leżącego Buddy wykonana z jadeitu (po prawej).

Figura Buddy Maitreji w pawilonie „Strażników Niebios”.

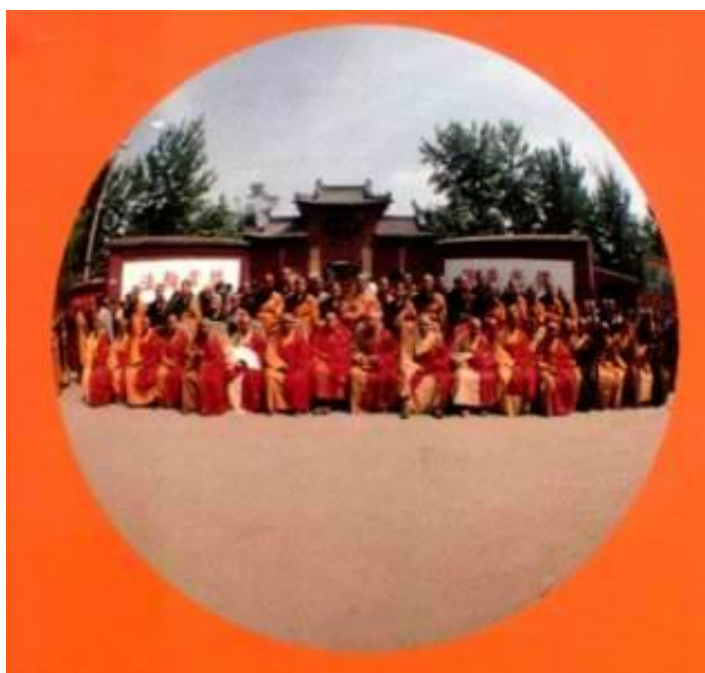
Bai Ma Si – ozdobna inskrypcja (po lewej)
oraz przepiękny drzeworyt p.t. „ Bambusy po deszczu” (po prawej).

Wejście do „Sali Tajemnych Broni” w świątyni Białego Konia.

Bai Ma Si - Fragment ogrodu przed Pawilonem Buddy.

Mistrz Hai Fa – przeor świątyni Białego Konia (po lewej) oraz mnisi tej świątyni (po prawej).

Jedna ze starożytnych figurek przedstawiających Budę, przywieziona do Chin przez hinduskich mistrzów „na grzbiecie białego konia”, dla których z cesarskiego rozkazu wybudowano Bai Ma Si.

Na terenie świątyni Bai Ma Si znajdują się wspaniałe posągi osiemnastu luohanów.

Sławomir Pawłowski Gdynia 2001-04-07.

„Bai Ma Sy” - Rok 2012:

fot.1.

fot.1-A.

fot.1: Kamienna brama do parku znajdującego się przed głównym wejściem do Świątyni Białego Konia.

fot. 1-A: Bogate zdobienia znajdujące się przy filarach powyższej bramy.

fot.2: Kamienna brama oraz mosty nad kanałem znajdujące się przed bramą główną „Świątyni Białego Konia”.

fot.3.

fot.4.

fot. 3: Stylowa kolumna usytuowana w kanale wodnym w parku przed świątynią.

fot. 4: Podstawa kolumny widocznej na zdjęciu nr 3.

fot.5.

fot.6.

fot.5, fot 6: Przed bramą główną Świątyni Białego Konia rozciąga się park rekreacyjny z kanałem wodnym. Zamieszkują w nim licznie pływające żółwie.

fot. 7.

fot.8.

fot. 7, fot 8: Kanał wodny w parku jest częściowo zarośnięty przez rozkwitające lotosy.

fot.9: Brama główna „Świątyni Białego Konia”.

fot.10.

fot.11.

fot.10, fot11: Od wieków przed bramą świątyni ustawione są kamienne posągi lwów oraz koni.

fot.12.

fot.13.

fot.14.

fot.15.

fot.12, fot.13, fot.14, fot 15: Posągi czterech „Niebiańskich Królów”.
(Obszerny opis ich postaci znajduje się artykule p.t. „Klasztor Shaolin 2012”.)

fot.16.

fot.17.

fot.18.

fot.16, fot.17, fot.18: Wielka kadzielnica oraz kamienne tablice na terenie świątyni.

fot.19.

fot.20.

fot.19: Ponad tysiącletni mur na terenie „Świątyni Białego Konia”. Spoglądając na tworzące go warstwy poziomo ułożonych cegieł można dostrzec różnice w ich wielkości oraz w kształcie. Wynikają one z ich wieku, gdyż były układane w różnych epokach w ciągu setek lat. Najstarsze warstwy muru znajdują się najniżej.

fot.20: Zdobienia poręczy schodów znajdujących się obok powyższego umuru.

fot.21.

fot.22.

fot.21: Ogromna wiekowa szafa kryjąca religijne zwoje w jednym z pawilonów klasztoru.

fot.22: Stare drzewa na terenie świątyni są chronione i otaczane troskliwą opieką.

fot. 23.

fot. 24.

fot.25.

fot. 23: Pięknie wyrzeźbiona kolumna w jednym z pawilonów świątyni.

fot. 24: Fragment posadzki na klasztornej dziedzińcu.

fot. 25: Historyczna stalowa pagoda.

fot.26: Bogate zdobienia na stalowej pagodzie.

fot.27: Wejście jednego z pawilonów świątyni.

fot.28.

fot.29.

fot.28, Ołtarze w świątyni prezentują bogate wzornictwo oraz wysoki poziom wykonania.

Fot. 29: Ołtarz w „Pawilonie Pilu”.

„Pawilon Pilu” jest ostatnim budynkiem w świątyni. Został wybudowany na kamiennym podwyższeniu o kształcie tarasu, i przebudowany w czasach panowania dynastii Ming (1206 – 1368 r.n.e.) W jego wnętrzu, w drewnianej niszy z baldachimem, umieszczone zostały trzy figury. W centrum usytuowana jest figura Buddy Pilu (nazywanego również „Buddą Wairoczaną”). Po jej lewej stronie znajduje się figura bodhisatwy Mandzińskiego, po prawej zaś bodhisatwy Samantabhadry. Wszystkie one zostały wykonane z gliny w czasach dynastii Qing (1644 – 1911 r.n.e.) W pawilonie po obu stronach posągu „Buddy Pilu” znajdują się tysiące niewielkich drewnianych rzeźb kapliczek oraz pięć tysięcy pięćdziesiąt figurek buddów wykonanych z popiołu powstałego w wyniku wypalenia się kadzideł w kadzielnicach świątyni jak i innych materiałów wydobytych z wnętrza ww. kadzielnic.

fot.30. Ołtarz w „Pawilonie Wielkich Bohaterów”.

„Pawilon Wielkich Bohaterów”) został przebudowany w czasach dynastii Yuan (1206 do 1368 r.n.e.) W środku znajduje się ogromna dwuwarstwowa drewniana

nisza z posągami siedzących buddów pokrytych złotą folią. Uważa się, że postacie te są wspaniałe, olśniewające i znakomicie wyrzeźbione. W centralnej części niszy usytuowany jest posąg Buddy Śakjamuniego, po jego lewej stronie posąg „Buddy Medycyny”, a po prawej posąg „Buddy Amitabhy”. Przed nimi po obu stronach usytuowane są zwrócone do siebie twarzami dwa posągi „generałów – strażników buddyzmu”. Po lewej stronie usytuowany jest posąg „Niebiańskiego Generała Skandy”, zaś po prawej „Niebiańskiego Generała Wei Li” (Wei Tuo). Oprócz nich w pawilonie tym znajduje się słynne osiemnaście figur luohanów.

fot.31.

fot.32.

fot. 31: Posąg strażnika świątyni oraz buddyzmu „Niebiańskiego generała Skandy”.

fot. 32: Posąg strażnika świątyni i buddyzmu Wei Li” (znanego również pod nazwą „Wei Tuo”) w charakterystycznej dla siebie pozie z ułożoną poziomo na przedramionach maczugą.

fot.33.

fot.34.

fot. 33, fot 34: W „Pawilonie Wielkich Bohaterów” można podziwiać figury osiemnastu luohanów.

fot.35.

fot.35: Jednym z osiemnastu luohanów w świątyni „Białego Konia” jest kobieta.

fot.36.

fot.37.

fot.38.

fot.39.

fot.36,fot.37,fot.38,fot.39: Figury luohanów zostały wykonane unikatową metodą wypracowaną i opisaną w czasach dynastii Yuan.

fot.40.

fot.41.

fot.42.

fot.40, fot 41: Bogate zdobienia buddyjskich ołtarzy.

fot.42: Ołtarz w „Pawilonie Recepcyjnym” świątyni:

Centralną postacią ołtarza jest posąg Buddy Amitabhy. Po jego lewej stronie znajduje się figura bodhisatwy Awalokiteśwary (bóstwa współczucia), a po prawej bodhisatwy Mahasthamaprapty. Wszystkie te połączane figury zostały wykonane z gliny w czasach panowania dynastii Qing (1644 – 1911 r.n.e.).

fot.43.

fot.44.

fot.43: Ołtarz bodhisatwy Guanyin, nazywany również ołtarzem „Guanyin Pusa” lub „Bogini Guanyin z Południowego Oceanu”.

Bodhisatwa Guanyin przedstawiany jako kobieta jest jedną z głównych postaci chińskiego buddyzmu. Odpowiada ona hinduskiemu bodhisatwie Awalokiteśwarze. W Chinach jest ona czczona jako bogini współczucia, litości i płodności. Nazwy ołtarza oznaczają, iż bogini Guanyin przybywa w obszarze południowego oceanu „zamieszkując tam na przepięknej górze Potalaka porośniętej gęstym lasem fioletowych bambusów, pośród ryb, żółwi i wodnych stworzeń.” Symbolizuje to kształt oraz barwy jej ołtarza. Zwyczajowo na ołtarzu bogini po jej lewej stronie znajduje się wazon „Kalasa” z liściastymi gałązkami Amrity, a po prawej siedząca papuga trzymająca w dziobie różaniec. Oznacza to, że moc Buddy jest nieskończona i może oddziaływać na wszystkie żywe istoty. Postać bogini przedstawiona jest zazwyczaj w pozycji siedzącej ze skrzyżowanymi nogami, z lewą nogą opartą na płatkach kwiatu lotosu, a prawą na jego kielichu nasiennym. W związku z tym, że siedzi ona zawsze zwrócona twarzą w kierunku Buddy, nazywana jest również „Boginią Guanyin siedzącą naprzeciwko”. Jest ona wyrozumiała i współczująca, tęskniąc do ludzi pragnących się nawrócić. Wymienia ona trzydzieści dwie części ciała człowieka, które osoba żarliwie modląca się do niej może w swoim organizmie za pomocą modlitwy uzdrowić (dosłownie: „zbawić od cierpienia”).

fot.44: Posąg wojownika z włócznią na terenie „Świątyni Białego Konia”.

Bogactwo wystroju świątynnych pawilonów zachwyca. Podziwiając je należy pamiętać, że klasztor Bai Ma Sy zaliczany jest do światowego dziedzictwa buddyzmu oraz uważany za „kolebką chińskiego buddyzmu”. Dzierży on pierwszeństwo w Chinach w aż dziesięciu buddyjskich kategoriach:

1. Jest najstarszą buddyjską świątynią w Chinach.
2. Świątynna pagoda „Qiyun” uważana jest za najstarszą w kraju.
3. Mnisi tego klasztoru przewodzili w działaniach krzewienia buddyzmu w zachodniej części kraju oraz rozpowszechnianiu pism buddyjskich w Yongping za czasów panowania Ming z dynastii Han.
4. Kasyapamatanga oraz Dharmaranya byli pierwszymi mnichami, którzy przybyli z Indii do Chin by nauczać buddyzmu.
5. W świątyni znajduje się pierwszy i najstarszy zwój piśmienny Patry jaki został przywieziony do Chin.
6. Znajdujący się na terenie świątyni taras Qingliang był pierwszym miejscem w Chinach, w którym wybitni mnisi tłumaczyli i objaśniali buddyjskie pisma.
7. Czterdzieści dwa rozdziały sutr przetłumaczone w tej świątyni są pierwszymi przetłumaczonymi na język chiński tekstami buddyjskimi.
8. Księga „Mahasaugha Vinaya” przetłumaczona w ww. świątyni jest pierwszym zbiorem przykazań i zasad buddyjskich przetłumaczonych na język chiński.
9. Świątynia Białego Konia jest pierwszym miejscem, w którym głoszone były buddyjskie doktryny.

10. Zhu Shixing był pierwszym Chińczykiem narodowości Han, który opuścił dom rodzinny i został chińskim buddyjskim mnichem.

fot.45: Mnich świątyni „Białego Konia” wzywający do modłów uderzeniami młotka w drewnianą tablicę.

fot.46.

fot.47.

fot.46, fot.47: Świątynia codziennie tętni religijnym życiem.

fot.48.

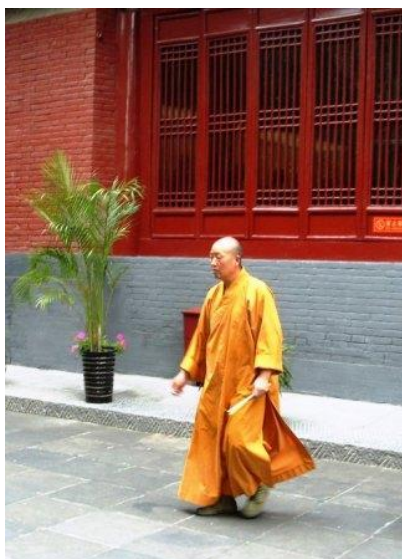

fot 49.

fot.48: Figura strażnika świątyni.

fot.49: Posąg Buddy Majtrei na ołtarzu w jednym z pawilonów.

W świątyni podziwiać można posągi buddów „Trikala”, tj. buddów przeszłości, teraźniejszości i przyszłości.

fot.50.

fot.51.

fot.50, fot.51: Świątynia jest miejscem mnichów i mniszek, ...

fot. 52: ... oraz miejscem praktyk religijnych osób świeckich.

fot.53.

fot.54.

fot.53, fot 54: Teren świątyni posiada niezaprzeczalne walory rekreacyjne.

fot.55.

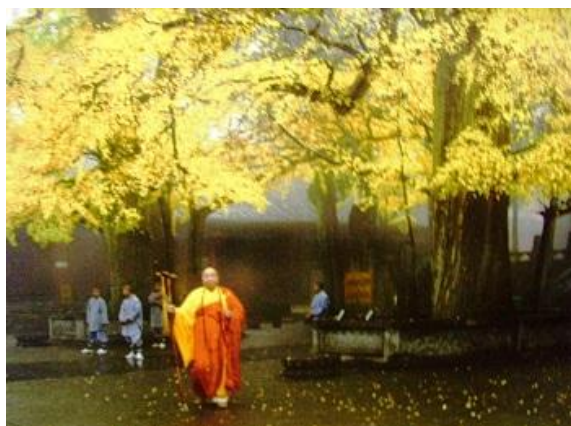

fot.56.

fot.57.

fot.55, fot.56, fot.57: Świątynia tętni życiem, a jej mnisi widoczni są niemal na każdym kroku.

fot.58.

fot.59.

fot.60, fot.61: Zdjęcia eksponowane w jednym z pawilonów świątyni. Są one dowodem na to, że i mnisi w „Bai Ma Sy” nie stronią od praktyki kung fu.

3. Żeński klasztor „Chuzu.”

fot.1.

fot.1. O świcie główna brama żeńskiego klasztoru jest jeszcze zamknięta.

Świątynia ta usytuowana jest na małym wzniesieniu terenu u podnóża szczytu Wuru, w odległości 1,3 km od klasztoru Shaolin. Obok jej murów przebiega ścieżka wyłożona kamiennymi płytami biegnąca po górskim zboczu do jaskini, w której przed prawie 1500 laty przez dziewięć lat zamieszkiwał i medytował Da Mo oraz dalej - aż na sam szczyt góry, na którym usytuowany jest obecnie wielki posąg Bodhidharmy. Klasztor ten, będący pomnikiem klasycznej chińskiej architektury, wybudowany został za czasów dynastii Song (panującej w Chinach w latach od roku 960 do 1279) dla upamiętnienia postaci twórcy buddyzmu Ch'an hinduskiego mnicha Bodhidharmy („Da Mo”). Z tego powodu przez wieki była ona znana pod nazwą „Klasztoru Żeńskiego Położonego W Cieniu Da Mo”. Jej nazwa jest hołdem złożonym Bodhidharmie, który za życia często podróżował w rejonie góry Songshan oraz miasta Luoyang, rozpowszechniając w tym obszarze buddyzm w formie „medytacji siedząc” . Za czasów dynastii Song na

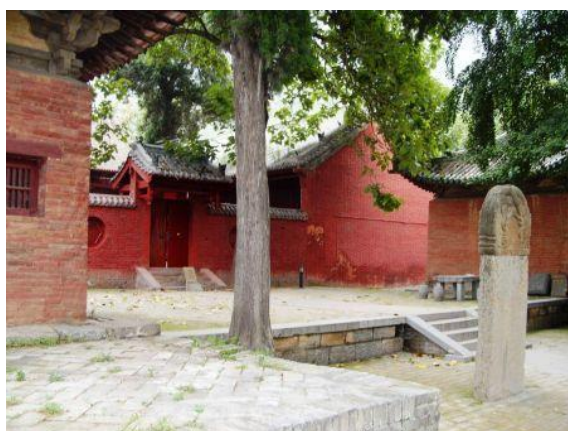
terenie tego klasztoru noszącego wówczas nazwę „Świątyni Ku Czci Twórcy Buddyzmu Ch'an” znajdowała się „Pagoda siedzącego twarzą do ściany”. Uległa ona jednak zniszczeniu, i obecnie pozostały po niej jedynie kamienne fundamenty. W latach 1983-1986 klasztor został całkowicie odnowiony wraz z ponad 200 metrowym otaczającym go murem, wzniesionym w jego historycznym miejscu. W skład zabudowań klasztornych wchodzi: Brama Główna, „Główny Pawilon”, „Pawilon Siedzącego Twarzą W Kierunku Ściany” oraz „Pawilon Tysiąca Buddów”. Przed bramą główną oraz w obrębie świątyni rosną wiekowe cedry. Brama główna świątyni zwana jest również „San Men” (tj. Potrójne Wrota”) lub „Bramą Świątynną Jilan”. Została ona wybudowana za czasów dynastii Ming i zniszczona w okresie Minguo. Odbudowano ją w latach 1983-1985 z oryginalnymi trzydrzwiowymi wrotami o wysokości 9,64 metra oraz dwoma o rozpiętości 5,27 metra. Całkowita kubatura bramy wynosi 6.876 metrów sześciennych. Przed bramą od wschodniej strony klasztoru wiedzie wybrukowana ścieżka aż do „Głównego Pawilonu” przed którym rośnie stare i wysokie drzewo cedrowe. Zgodnie z legendą, zostało ono w tym miejscu osobiście zasadzone przez mistrza Huineng'a, będącego szóstym patriarchą buddyzmu Ch'an. Główny Pawilon zwany też „Pawilonem Założyciela” położony jest na głównej osi klasztoru za główną bramą. Jest on szeroki na 11,12 metra i głęboki na 10,61 metra, z totalną kubaturą 12,344 metrów sześciennych. Posiada drewniane wrota oraz drewnianą tylną ścianę. Jego wnętrze pokrywają artystyczne arcydzieła. W grudniu 1996 roku został on zaklasyfikowany przez Krajową Radę Ochrony Dziedzictwa Kulturalnego Rady Państwa jako obiekt czwartej klasy. Pawilon ten został wybudowany w siódmym roku Song Xuanhe (tj. w 1125 roku). We jego holu znajdują się cztery delikatnie rzeźbione kolumny z wygrawerowanymi postaciami „Niebiańskich Królów” o wysokości 1,7 metra przedstawionymi w zbrojach i hełmach, z mieczami lub maczugami w dłoniach. Uważa się, że ta koncepcja zdobień powiązana jest mimo wszystko z pokojową doktryną buddyzmu, gdyż płaskorzeźby królów na kolumnach emanują harmonią z otoczeniem. Wyznawcy buddyzmu odwiedzający ten pawilon uważają, że wyrzeźbione w nim postacie nie tylko tchną harmonią, lecz także przynoszą im pomyślność. Według nich, argumentami przemawiającymi za taką linią myślenia jest fakt, że poza wizerunkami „Niebiańskich Królów” znajdują się w nim liczne płaskorzeźby Buddy, których twarze są bez wyjątku uśmiechnięte i szczęśliwe. Ukazuje to wyznawcom buddyzmu perspektywę osiągnięcia przez nich poprzez praktykę buddyzmu szczęścia oraz harmonii w życiu, a przez to również jego ochrony.

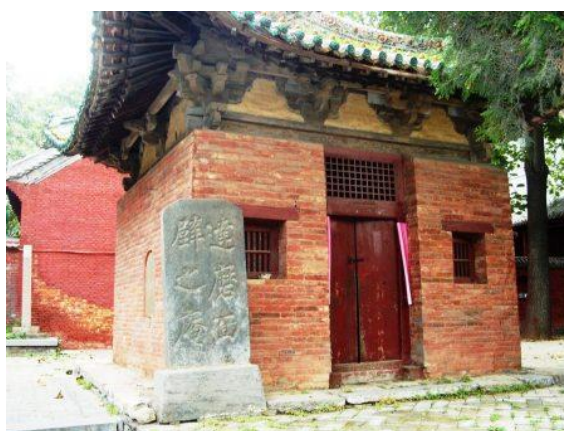
fot.2.

fot.3.

fot.4.

fot.5.

fot.2,fot.3, fot.4, fot.5: W klasztorze panują cisza i spokój.

fot.6.

fot.7.

fot.6: Obrzędowy piec w ogrodzie świątyni o kształcie i kolorze owocu granatu.
fot.7: Klasztorny dziedziniec.

fot.8.

fot.9.

fot.8, fot 9: Stalowa pagoda na klasztornym dziedzincu. Na zdjęciach 8 i 9 oraz np. na fot. 10.(pomiędzy nogami kadzielnicy) widoczny jest biegnący wzdłuż osi świątyni chodnik ułożony z wielkich kamiennych płyt. Ma on długość 170 metrów i został ułożony przez zmarłego w 1979 roku shaolińskiego mnicha Shi Xing Xa. Mnich ten również wytyczył, wyremontował i wybrukował 190 metrowy odcinek ścieżki wiodącej od klasztotu Chuzu do „Jaskini Bodhidharmy” (fot.11.) . Wykonując powyższe prace miał on około 80 lat.

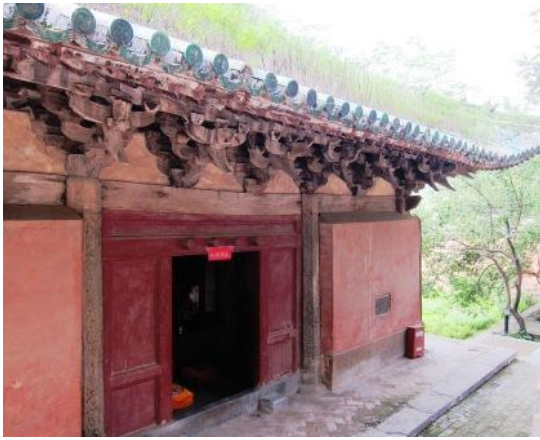
fot.10.

fot.11.

fot.10: Obrzędowa kadzielnica przed „Pawilonem Tysiąca Buddów”. Widniejący na niej napis informuje, że była niegdyś własnością klasztoru Shaolin. Budynek ten, będący ostatnią budowlą w świątyni, został wybudowany na jej głównej osi za „Głównym Pawilonem”. Jest on szeroki na 10,27 metra i głęboki na 9,21 metra. W jego wnętrzu znajduje się ołtarz z trzema posągami: Bodhisatwy Awalokiteśwary, twórcy buddyzmu Ch’an (Zen) Bodhidharmy oraz mnicha Hui Ke -jego ucznia oraz drugiego patriarchy buddyzmu Ch’an.

fot.11: Wybrukowana przez shaolińskiego mnicha Shi Xing Xa ścieżka przy murze świątyni Chuzu wiodąca do „Jaskini Da Mo” i na szczyt góry, na którym usytuowany jest wielki posąg Bodhidharmy.

fot. 12.

fot.13.

Fot12: „Pawilon Siedzącego Twarzą w Kierunku Ściany”. Wybudowany został w czasach dynastii Song w celu upamiętnienia postaci Bodhidharmy. Co ciekawe, niektórzy mnisi uważają, że nie w jaskini znajdującej się w górskim zboczu, lecz w małym budynku tuż za „Pawilonem Da Mo” przed wiekami Bodhidharma siedział pogrążony w medytacji. Na kamiennej tablicy ustawionej w pobliżu pawilonu w 1605 roku wygrawerowano jest napis informujący, że „Pawilon ten jest miejscem w którym nasz buddyjski święty Da Mo medytował siedząc twarzą w kierunku ściany”. Cóż, jak widać, i w Chinach „każdy chwali swoje”. Za „Pawilonem Da Mo” w kierunku północnym znajdują się dwa maleńkie, znajdujące się obok siebie kwadratowe budynki. Zgodnie z ustnymi przekazami, w budynku położonym od strony zachodniej, przed wiekami medytował Da Mo siedząc zwrócony twarzą w kierunku jego ściany, natomiast w drugim mieszczą się obrazy przedstawiające jego rodziców.

Fot13: Świątynny ołtarz.

fot.14.

fot.15.

fot.14, fot 15: Ta terenie klasztoru wznosi się ponad czterdzieści starych oraz nowych kamiennych tablic upamiętniających bodhissatwów, Da Mo oraz słynnych shaolińskich mnichów. (patrz również fot. 7. oraz fot. 27.) W niektórych miejscach świątyni bezpośrednio otoczenie tablic zostało przez mniszki praktycznie zagospodarowane jako teren uprawy kukurydzy i innych roślin jadalnych. Treści uwiecznione na tablicach są rozmaite: Na jednej z nich zapisano: „ Tablica dla upamiętnienia Da Mo. Jest ona darem dla klasztoru w którym Da Mo medytował”, inna z kolei zawiera wizerunek bodhisatwy - bogini Guanyin, na jeszcze innej wygrawerowany został buddyjski napis w sanskrycie oraz wyrzeźbiono wizerunek Da Mo, istnieje również tablica poświęcona mnichowi Hui Neng, na której opisano fakt zasadzenia przez niego w tym klasztorze sadzonki cyprysu.

fot.16.

fot.17.

fot.16: Malowidła naścienne w „Głównym Pawilonie” świątyni, nazywanym również „Wschodnim Pawilonem” lub „Pawilonem Siedzącego Twarzą w Kierunku Ściany”. Budynek ten jest kluczowym historycznym obiektem w tej świątyni. Znajduje się on pod ochroną państwa. Został wybudowany w siódmym roku Xuanhe z Północnej dynastii Song (1125 r.n.e.). Jego podstawa ma kształt kwadratu o bokach 10,9 na 10,9 metra, zajmując obszar 118,81 metrów kwadratowych. Wnętrze posiada trzy wnęki o szerokości i głębokości około trzech metrów. Jest to wyjątkowa budowla między innymi z powodu podtrzymujących jej strop dwunastu ośmiokątnych rzeźbionych kolumn. Zostały na nich wygrawerowane ornamenty zgodnie z zasadami określonymi w „Yinzaofashi”, arcydzieło nt. architektury, napisanym w czasach dynastii Song. Na czterech z nich wyrzeźbione zostały postacie czterech „Niebiańskich Królów”, a pomiędzy nimi znajduje się wyrzeźbiona w kamieniu scena religijna. Filary po obu stronach drzwi pokryte są płaskorzeźbami i malowidłami tancerzy, śpiewaków oraz wijących się gałązek z kwiatami granatu. Wzornictwo takie uważane jest w buddyzmie za jedno z najszlachetniejszych. Na bocznych stronach filarów wyrzeźbione zostały postacie tańczących bóstw grających na różnych instrumentach, jak np: lutni chińskiej (pipa), cymbałach, chińskim pionowym flecie (Xiao), chińskiej fletni rurowej (Shang) itp. Zewnętrzne i wewnętrzne strony fundamentów budynku, zarówno od wschodu, jak i zachodu pokryte są płaskorzeźbami ludzi i zwierząt, bóstw i demonów oraz świętych gór otoczonych falami wody pełniących rolę artystycznego tła. (fot.23) Większość wyrzeźbionych postaci zwierząt znajduje się na zewnętrznych fundamentach budynku, natomiast ludzi na wewnętrznych. Pawilon jest obecnie najstarszą budowlą zbudowaną w większości z drewna w prowincji Henan. Na jego ścianach znajduje się około 40 napisów o treści religijnej.

fot.17: Filar z czasów dynastii Song w południowo zachodniej części pawilonu. Stanowi on wspaniały przykład rzeźbiarstwa oraz malarstwa tamtych czasów w obszarze prowincji Henan. Na filarze wygrawerowano informację, że pawilon w którym się on znajduje został wybudowany w roku 1125 n.e.

fot. 18.

fot.19.

fot.18: „Pawilon Siedzącego Twarzą w Kierunku Ściany” w całej okazałości.

fot.19: We wnętrzu „Pawilonu Siedzącego Twarzą w Kierunku Ściany” znajduje się figura Bodhidharmy, a za nią w drewnianej kapliczce poświęcony mu ołtarz.

fot. 20.

fot.21.

fot.20,fot.21: Kilkusetletnie zdobienia dachu „Pawilonu Siedzącego Twarzą w Kierunku Ściany”.

fot.22.

fot.23.

fot.22: Historyczna tablica w murze świątyni.

fot 23: Zdobienia fundamentów „Pawilonu Siedzącego Twarzą w Kierunku Ściany”.

fot.26.

fot.27.

fot.26: "Cyprys Liuzu Shouzhi".

Na terenie świątyni Chuzu wiekowe tuje oraz cedry tworzą całoroczny zielony ogród. Wśród nich, przed głównym pawilonem klasztoru rośnie cyprys o obwodzie pnia przekraczającym cztery metry. Zgodnie z legendą, szósty patriarcha buddyzmu Ch'an (Zen) - mnich Hui Neng własnoręcznie zasadził sadzonkę tego drzewa w tym właśnie miejscu po przybyciu z prowincji Guandong do klasztoru Shaolin we wczesnych latach panowania dynastii Tang. Przyniósł ją do klasztoru Chuzu w misce żebraczej, w którą zwyczajowo zbierał jałmużnę. Uczynił to w tej świątyni, jako miejscu, w którym kultywowana była pamięć założyciela buddyzmu Ch'an – Bodhidharmy, by wyrazić swój szacunek i nostalgię za nim. Właśnie dlatego drzewo to nosi nazwę „Cyprysa Liuzu Shouzhi”.

fot.27: Dziedziniec przed żeńskim klasztorem „Białego Lotosu” z uwagi na położenie świątyni na uboczu pogrążony jest z reguły w ciszy.

4. Cmentarz mnichów klasztoru Shaolin – „Las Pagód”- „Da Lin”

fot. 1. Cmentarz shaolińskich mnichów – „Las Pagód”.

„Las Pagód” znajduje się w odległości 280 metrów w kierunku południowo zachodnim od klasztoru Shaolin, w pobliżu rzeki Shaoxi, po jej południowej stronie. Zajmuje on obszar dwudziestu tysięcy metrów kwadratowych. Na cmentarzu tym znajdują się liczne pagody o różnorodnym kształcie i wysokości, podobnie jak ma to miejsce w przypadku drzew, stąd właśnie dzięki ich nazwa „Las Pagód”. Pagody będące kulturowym wytworem buddyzmu wywodzą się z Indii. Słowo „pagoda” w sanskrycie oznacza „grób”. Zwrot ten w języku chińskim funkcjonuje pod ponad dwudziestoma nazwami, często ze względu na ich odmienne kształty, takimi jak: „Situpa” (Stupa), Toupa, Fu tu, Fou Tu, Fang Fen (tzn. Czworoboczny lub kwadratowy grób), Okragły grób, Gaolian, lub „Świątynia Ducha”. Z czasem zaczęto je określać prostym terminem „Ta Po”, a następnie jako Ta (pagoda). Na podstawie badań tekstów z okresu, gdy Buddyzm wprowadzono do Chin z Indii w czasach panowania dynastii Han, nie istniał zwrot „Ta”. Zgodnie z historycznymi księgami „Historia dynastii Han” oraz „Księgi Trzech Królestw”, używano jedynie zwrotów Futu oraz Foutu.

Czytelników zainteresowanych tematyką „Da Lin” odsyłam do bogato ilustrowanego artykułu mojego autorstwa p.t. „**Da Lin - Nekropolia Klasztoru Shaolin**” opublikowanego w 17 numerze Magazynu Internetowego „Świat Nei Jia” w kwietniu 2001 roku. www.neijia.net oraz do artykułu p.t. „**Klasztor Shaolin 2012**”, opublikowanego na łamach stron: www.shaolinqigong.pl oraz www.yongchunquan.eu

fot. 2: Mapa „Da Lin”. Wewnątrz granic cmentarza shaolińskich mnichów zaznaczone jest usytuowanie pagód.

fot.3.

fot.4.

fot.5.

fot.6:

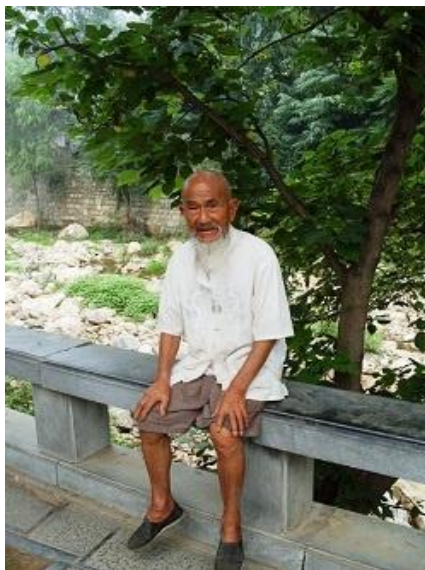
fot.3, fot.4, fot.5, fot.6: Pagody pochodzą z różnych epok i mają rozmaite kształty.

fot.7. Las pagód w lesie drzew.

Kilka słów i zdjęć na zakończenie:

Powyższy cykl trzech artykułów miał na celu zaprezentowanie Czytelnikom niektórych z miejsc, które zapewne warto zobaczyć w okolicy klasztoru Shaolin. W drodze do nich często spotykaliśmy niezwykłych ludzi, pełnych wiary, pasji i mądrości życiowej. Dostarczało to nam wiele radości, wzbudzało podziw oraz dodawało energii do dalszego podążania nieskończoną drogą samodoskonalenia poprzez praktykę kung fu. Na dowód tego, na zaprezentowanych poniżej zdjęciach przedstawiam przypadkowo spotkanego w okolicy klasztoru Shaolin mężczyznę, jak widać doskonale znającego sholiński klasztorny styl „Hong Quan”, i nie tylko 😊 .

fot.I. Przypadkowo napotkany w pobliżu klasztoru Shaolin mężczyzna nieoczekiwanie zaprezentował oryginalne klasztorne kung fu.

fot.II.

fot.III.

fot.IV.

fot.V.

fot.VI.

fot.VII.

fot. VIII.

fot.IX.

fot. X.

fot.XI.

fot.XII.

fot: II do fot XII:

fot.XI: Prezentacja przez starszego mężczyznę stylu „Shaolin Hong Quan”. Była dla Arnolda Szybkowskiego doskonałą okazją do porównania ruchów w tym tradycyjnym stylu kung fu, którego uczył się on wraz z Michałem Szwarcem od Shi Su Gang si fu.

Sławomir Pawłowski
Gdynia luty 2013.